

Arrest

nr. 141 321 van 19 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guinee-Bissause nationaliteit te zijn, op 23 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. VAN DE SIJPE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Guinee-Bissause nationaliteit te bezitten, van Diakanké origine te zijn en moslim te zijn. U bent geboren in X op X en woonde er uw hele leven.

Op 1 januari 2013 ging u met uw vrouw – die drie tot vier maanden zwanger was – naar buiten om nieuwjaar te vieren. Toen jullie terugkeerden van het vuurwerk, kruisten jullie twee militairen die in de lucht schoten. U zei tegen uw vrouw dat jullie beter de straat over staken, want dat ze in alle richtingen kunnen schieten en iemand kunnen raken. De militairen hadden dit gehoord en vroegen u te herhalen wat u zei. Dit deed u, waarop de militairen aangaven dat u hen beschuldigde van moordenaars te zijn. U

ontkende, maar u en uw vrouw werden geslagen. U werd gearresteerd en naar een kazerne van de politie gebracht, waar u in een cel wakker werd. De agenten zegden dat de militairen aangaven dat ze u moesten vasthouden tot ze terug kwamen om u te spreken. Op 18 januari 2014 kwam uw oom (D.) u bezoeken en hij vertelde u dat uw vrouw op 14 januari 2014 jullie foetus verloor, ze hevig bloedde en ze zelf ook op 18 januari 2014 overleden was. De dag nadien werd u – na de begrafenis van uw vrouw – vrijgelaten door de agenten. U ging onmiddellijk naar het ziekenhuis, omdat u ontstekingen had aan uw rug en arm, een genetische ziekte die door de slagen van de militairen erger was geworden. Tot februari 2013 dacht u klacht neer te leggen tegen de militairen, maar omdat mensen het afraadden, deed u het niet. Op 14 maart 2013 telefoneerden militairen naar uw oom (D.). Ze gaven aan dat ze hoorden dat u klacht wilde neerleggen en ze een rekening met u zouden vereffenen indien u dit daadwerkelijk zou doen. Op 17 maart 2013 werd u opgebeld door uw jongere broer (A.S.) en deze vertelde u dat u niet naar huis mocht komen, omdat vier tot vijf soldaten u er kwamen zoeken. Uw moeder gaf aan dat u er niet was, waarop ze haar bedreigden. Uw moeder nam uw jongste zoon en vluchtte eerst naar haar broer en vervolgens naar Senegal. U dook één maand onder bij een vriend van u en verliet op 19 april 2013 Guinee-Bissau met behulp van een smokkelaar. Later die dag landde uw vliegtuig in Brussel en op 22 april 2013 diende u een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde te vrezen dat de militairen u zullen vermoorden, omdat ze denken dat u klacht tegen hen wil indienen nadat ze u en uw vrouw sloegen en uw vrouw bijna drie weken later overleed, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

U maakt immers niet aannemelijk dat u niet kon rekenen op de bescherming van de autoriteiten.

U verklaarde dat militairen u en uw vrouw – die twee weken later jullie foetus verloor en zelf ook overleed wegens complicaties – sloegen, nadat ze u onterecht beschuldigden van hen 'moordenaars' te noemen. U werd meegenomen door de soldaten en die brachten u naar een politiekazerne met de opdracht u vast te houden tot ze u kwamen verhoren (gehoor CGVS, p.4). Toen u gevraagd werd of u de namen van de twee soldaten kende, gaf u aan het niet te weten (gehoor CGVS, p.8). Verder gaf u aan dat u nooit eerder problemen had en u er ook geen idee van had waarom ze u en uw vrouw aanvielen (gehoor CGVS, p.8). Toen u gevraagd werd of u aan de agenten in de politiekazerne vroeg waarom u er was, gaf u aan dat ze angst hebben van de militairen en ze zegden dat ze instructies kregen om u er te houden tot de militairen zouden terugkomen om u te ondervragen (gehoor CGVS, p.8). U verklaarde dat u nooit klacht hebt ingediend bij de politie tegen de twee militairen. Toen de dossierbehandelaar u erop wees dat u bijna drie weken bij de politie zat en u gevraagd werd waarom u geen klacht indiende betreffende wat u en vooral uw vrouw overkwam, gaf u aan dat zelfs indien u klacht zou indienen, het niets zou uitmaken, omdat er geen democratie is en er corruptie is (gehoor CGVS, p.9).

Hiermee overtuigt u niet. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat er weldegelijk opgetreden wordt tegen militairen. Zo zette president Vaz op 15 september 2014 nog Generaal Antonio Indjai, hoofd van de 'gewapende strijdkrachten' af en maakt het nieuwe regime verder werk van de hervormingen, worden internationale engagementen hersteld en zal in 2015 een nationale verzoeningsconferentie plaatsvinden. Ook de veiligheidsraad van de Verenigde Naties feliciteerde Guinee-Bissau voor het houden van democratische verkiezingen, trok alle resoluties in en gaf aan dat er verschillende significante verbeteringen plaatsvonden (zie administratief dossier). Men kan dan ook niet zomaar besluiten dat militairen in Guinee-Bissau zich eender wat kunnen permitteren en dat het zinloos is om een klacht betreffende wangedrag van twee militairen in te dienen bij de politie.

Verder vroeg u zich af waar u klacht tegen de ouders zou neerleggen en u gaf aan dat ze uw vrouw doodden en angst hebben dat u klacht zal neerleggen. Het feit dat u zelf aangaf dat de twee militairen angst hebben dat u klacht zal neerleggen (wat u overigens meermaals herhaalde – gehoor CGVS, p.8 en p.9) valt niet te rijmen met uw verdere verklaring, waar u aangeeft dat het niets zal uitmaken indien u toch een klacht zou neerleggen. Het feit dat ze zelfs zover gingen om u en uw omgeving te bedreigen opdat u toch maar geen klacht tegen hen zou neerleggen, toont aan dat ze weldegelijk angst hebben om vervolgd te worden voor de feiten die ze pleegden. Toen u met bovenstaande bedenking geconfronteerd werd door de dossierbehandelaar, gaf u plots aan niet zeker te zijn dat de militairen angst hadden en u geen bewijs had. Niet alleen komt het niet doorleefd – en dus niet waarachtig – over dat u uw antwoorden wijzigt in functie van de door de dossierbehandelaar gemaakte bedenkingen, bovendien gaf u aan dat de arts die uw vrouw in het ziekenhuis behandelde, bevestigde wat gebeurde en u dus een bijkomende getuigenis had die u had kunnen gebruiken tegen de twee ouders (gehoor CGVS, p.10).

Overigens dient te worden opgemerkt dat de politie u – ondanks het feit dat de militairen hen de opdracht gaven u vast te houden tot ze terug kwamen om u te spreken – vrij liet (gehoor CGVS, p.4 en p.9). Mannen die een koppel op straat slagen toebrengen, in die mate dat de vrouw haar foetus verliest en zelf overlijdt aan de gevolgen ervan, plegen ernstige strafbare feiten. Doordat u verzaakte hiertegen klacht in te dienen, gaf u de bevoegde instanties nooit de mogelijkheid om tegen deze twee personen op te treden.

Verder dient te worden opgemerkt dat u naliel juridische ondersteuning bij een advocaat of mensenrechtenorganisatie te zoeken, omdat er geen gerechtigheid is en er niets werkt (gehoor CGVS, p.9). Toen u daarop gevraagd werd wat u wél deed om de zaak te regelen / bespreken, gaf u ontwijkend aan dat uw oom een oplossing zocht, namelijk u het land uithelpen.

Internationale bescherming kan slechts ingeroepen worden bij gebrek aan nationale bescherming. Uit uw verklaringen valt af te leiden dat u – die zelf volstrekt onschuldig bent – nooit de moeite genomen hebt om nationale bescherming te verkrijgen. Aldus dient te worden geoordeeld dat u de mogelijkheden om bescherming te vinden in uw land van herkomst onvoldoende heeft uitgeput.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde Cedula van uzelf en uw zonen (Ib.S.) en (Id.S.) en het door u neergelegde gezondheidsboekje van uw zoon (B.S.) geven een indicatie van de identiteit van u en uw zonen, welke voorlopig niet in twijfel getrokken wordt. Verder legde u een aantal foto's neer van uw familie, welke verder niet relevant zijn voor uw asielrelaas. Verder legde u een bundel medische documenten neer, waaruit blijkt dat u lijdt aan 'neurofibromatose'. Eén attest – van Dr. (I.C.), dd. 3/5/2013 – maakt melding van 'slagen en verwondingen die u twee maanden eerder onderging'. Er dient echter te worden opgemerkt dat de arts geen uitspraak kan doen over de oorzaak, aangezien dit louter op basis van uw verklaringen geattesteerd werd. Bovendien gaf u zélf aan dat u steeds het probleem van 'neurofibromatose' had en het een genetische afwijking is die erger werd na het krijgen van slagen (gehoor CGVS, p.9). U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw reisweg, hetgeen een negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker merkt op dat verweerder de geloofwaardigheid van zijn relaas niet in twijfel trekt en dat er geen flagrante tegenstrijdigheden voorhanden zijn in zijn relaas. Verweerder houdt volgens verzoeker geen rekening met de macht en invloed van militairen in Guinee-Bissau. Onder verwijzing naar een rapport van de *EU Election Observation Mission* van 13 april 2014 stelt verzoeker dat militairen tot op vandaag gewelddaden plegen en dat de politie niet kan of wil optreden tegen deze gewelddaden. Verzoeker stelt als volgt: “Het loutere feit dat de president in september 2014 generaal Antonio Indjai afzette, internationale engagementen herstelde en er een verzoeningsconferentie in 2015 zal plaatsvinden, betekend uiteraard niet dat verzoeker afdoende in de mogelijkheid is om zonder problemen klacht neer te leggen bij de politie tegen de militairen.” Volgens verzoeker gaat verweerder voorbij aan de oprechte vrees om opnieuw het slachtoffer te worden van gewelddaden door de militairen. Tevens meent verzoeker dat de bewering dat de arts die zijn echtgenote in het ziekenhuis behandelde, zou kunnen optreden als getuige ten aanzien van de twee militairen, geen steek houdt aangezien deze arts, net zoals de arts van het door verzoeker neergelegde medisch attest, geen uitspraak kan doen over de oorzaak van de verwondingen. Zijn vrees dat de militairen sowieso niet veroordeeld konden worden, is volgens verzoeker dan ook niet onterecht.

Tijdens zijn gehoor wees hij op het feit dat hij niet terecht kon bij de politie aangezien deze niet in staat zijn om hem te helpen en er veel corruptie is, hetgeen in overeenstemming is met algemeen beschikbare informatie. Verzoeker verwijst naar een *Crime and Safety Report* van 2014.

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt: *“Uit de feiten die verzoeker heeft aangehaald, blijkt duidelijk dat er ernstige en redelijke gronden aanwezig zijn op basis waarvan kan worden besloten dat het risico op onmenselijke behandeling zich in hoofde van verzoeker voordoet. Bovendien kunnen/willen de autoriteiten in het land van herkomst geen afdoende bescherming voorzien. Verzoeker dient dan ook minstens de subsidiaire bescherming te worden toegekend.”*

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. Verzoeker brengt, behoudens loutere beweringen, geen argumenten aan die erop zouden kunnen wijzen dat hij niet op bescherming kan rekenen vanwege de in Guinee-Bissau aanwezige autoriteiten in de zin van artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet. De bescherming door de nationale autoriteiten moet daadwerkelijk maar niet absoluut zijn en hoeft geen bescherming tegen elk feit begaan door derden te bieden (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Het rapport van de *EU Election Observation Mission* heeft immers betrekking op de bescherming van politici tijdens de verkiezingen en kan als dusdanig niet veralgemeend worden tot een rapport met betrekking tot de relaties tussen de militairen en de politie. Het *Crime and Safety Report* waarnaar verzoeker verwijst, stelt enkel dat er sprake is van corruptie en moeilijkheden bij de organisatie van de politie, doch hieruit blijkt geenszins dat verzoeker niet in de mogelijkheid is om klacht neer te leggen bij de politie van Guinee-Bissau tegen de militairen die hem zouden bedreigen. Dat verzoeker zelfs geen enkele poging ondernam om de bescherming van zijn nationale autoriteiten in te roepen, klemmt des te meer daar hij volgens zijn verklaringen valselijk beschuldigd werd van het beledigen van de militairen en zijn echtgenote zou zijn omgekomen als gevolg van het door de militairen gebruikte geweld. De bestreden beslissing wijst er bovendien terecht op dat verzoeker de namen van de twee militairen die hem bedreigden, niet kent (gehoorverslag CGVS, p. 8).

Verder dient gewezen op een aantal tegenstrijdigheden die, in samenlezing met het voorgaande, verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Zo verklaarde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) dat zijn moeder sinds dinsdag 1 januari 2013 in Senegal verblijft (administratief dossier, stuk 16, “verklaring 14”), terwijl hij tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde dat zijn moeder met een zoon van hem op 17 of 18 maart 2013 naar Senegal vertrok (gehoorverslag CGVS, p. 4). Aangezien verzoekers moeder zou vertrokken zijn omwille van de bedreigingen van de militairen die verzoeker kwamen zoeken, kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker hieromtrent coherente verklaringen aflegt. Voorts stelt verzoeker dat hij op zondag 19 januari 2013 werd vrijgelaten uit het politiekantoor en naar het ziekenhuis ging, terwijl 19 januari 2013 een zaterdag was (gehoorverslag CGVS, p. 4). Verder verklaarde verzoeker op de DVZ dat zijn echtgenote twee maanden zwanger was wanneer zij werden aangevallen door de militairen (administratief dossier, stuk 15, p. 4), terwijl hij tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde dat zijn echtgenote toen drie à vier maanden zwanger was (gehoorverslag CGVS, p. 4). Gelet op de verregaande impact van de aanval van de militairen, namelijk het verlies van het ongeborn kind en het overlijden van zijn echtgenote, kan opnieuw redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker hieromtrent coherente verklaringen aflegt, *quod non in casu*. Tevens dient vastgesteld dat verzoeker op de DVZ verklaarde dat zijn echtgenote overleed toen zij ongeveer 21 jaar was (administratief dossier, stuk 16, “verklaring 16a”), terwijl hij tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde dat zij toen 25 jaar was en dat hij haar geboortedatum niet kent (gehoorverslag CGVS, p. 5). Op de DVZ verklaarde verzoeker in 2001 gehuwd te zijn (administratief dossier, stuk 16, “verklaring 16a”), terwijl hij op het CGVS verklaarde “ergens in 2002” gehuwd te zijn (gehoorverslag CGVS, p. 5). Deze tegenstrijdigheden betreffen weldegelijk kernelementen van verzoekers asielrelaas, namelijk de vlucht van zijn moeder omwille van de bedreigingen van de militairen die naar hem op zoek waren en zijn overleden echtgenote.

Verder dient vastgesteld dat verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing: *“De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde Cedula van uzelf en uw zonen (Ib.S.) en (Id.S.) en het door u neergelegde gezondheidsboekje van uw zoon (B.S.) geven een indicatie van de identiteit van u en uw zonen, welke voorlopig niet in twijfel getrokken wordt. Verder legde u een aantal foto's neer van uw familie, welke verder niet relevant zijn voor uw asielrelaas. Verder legde u een bundel medische documenten neer, waaruit blijkt dat u lijdt aan ‘neurofibromatose’. Eén attest – van Dr. (I.C.), dd. 3/5/2013 – maakt melding van ‘slagen en verwondingen die u twee maanden eerder onderging’. Er dient echter te worden opgemerkt dat de arts geen uitspraak kan doen over de oorzaak, aangezien dit louter op basis van uw verklaringen geattesteerd werd. Bovendien gaf u zélf aan dat u steeds het probleem van ‘neurofibromatose’ had en het een genetische afwijking is die erger werd na het krijgen van slagen (gehoor CGVS, p.9). U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw reisweg, hetgeen een negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.”* Deze motieven worden als vaststaand beschouwd en door de Raad tot de zijne gemaakt.

Met betrekking tot verzoekers reisweg dient er bovendien op gewezen dat zijn verklaringen daaromtrent niet geloofwaardig zijn. Het kan immers niet worden aangenomen dat verzoeker niet weet met welke vliegtuigmaatschappij hij reisde, waar hij een tussenlanding maakte, dat hij bij aankomst op de luchthaven in België geen vragen moest beantwoorden of documenten moest voorleggen, dat hij zelfs niet weet met welke documenten hij reisde of welke foto in het valse paspoort stond en dat hij evenmin weet hoeveel zijn oom voor de reis betaalde (gehoorverslag CGVS, p. 6-7). Deze verklaringen doen dan ook verder afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde asielrelaas. Kritiek op de overtollige motieven kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS